

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομμάτια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 23/10/2022.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΝΑ ΥΠΕΡΒΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

Ο κύριος Κ. διέσχιζε μια κοιλάδα όταν άξαφνα πρόσεξε ότι πατούσε στα νερά. Και τότε κατάλαβε πως η κοιλάδα ήταν στην πραγματικότητα μια προέκταση της θάλασσας και πως πλησίαζε η ώρα της παλλίροιας.

Σταμάτησε, λοιπόν, κοιτάζοντας γύρω του μήπως δει καμιά βάρκα, κι όσο κράτησε η ελπίδα του για τη βάρκα, δεν έκανε βήμα. Και καθώς η βάρκα δεν φαινόταν πουθενά, εγκατέλειψε την πρώτη ελπίδα κι άρχισε να ελπίζει ότι το νερό δεν θ' ανέβαινε άλλο. Μα όταν το νερό έφτασε μέχρι το σαγόνι του, εγκατέλειψε και αυτή την ελπίδα και κολύμπησε. Είχε καταλάβει επιτέλους πως αυτός ήταν η βάρκα.

(Μπ. Μπρεχτ, Ο κύριος Κ. και η παλλίροια, 1958)

Από τον «έναν κόσμο σε κίνηση» έχουμε περάσει πια οριστικά σε «έναν κόσμο σε πόλεμο». Οι εξελίξεις στο μέτωπο του κατ' επίφαση πλέον ρωσο-ουκρανικού πολέμου είναι ραγδαίες και πρέπει να λάβουν τη σημασία που τους αντιστοιχεί. Για πρώτη φορά με τέτοια τρομακτική ένταση μετά από οχτώ δεκαετίες, οι τεκτονικές πλάκες που βρίσκονται κάτω από την Ευρασία έχουν μπει σε κίνηση. Ένα ευρύ γεωγραφικό τόξο που ξεκινάει βόρεια από την θάλασσα του Μπάρεντς και τις σκανδιναβικές χώρες, εκτείνεται στις αχανείς πεδιάδες της Πολωνίας και της Ουκρανίας, διατρέχει τη Μαύρη Θάλασσα και τον χερσαίο όγκο της Τουρκίας και καταλήγει στη Μέση Ανατολή και το Ιράν πάλλεται συντονισμένα, παράγοντας διαρκώς σεισμικές δονήσεις. Εστίες πολέμου, οι οποίες μέχρι χθες εντοπιζόνταν στο ουκρανικό πεδίο μάχης, αρχίζουν να ξεπηδούν πλέον σε απομακρυσμένα και ανύποπτα σημεία εντός ευρωπαϊκού χώρου. Έτσι πρέπει να κατανοήσουμε το σαμποτάζ στον υποθαλάσσιο αγωγό Nord Stream II της Βαλτικής Θάλασσας, έτσι πρέπει να καταλάβουμε το κυβερνοσαμποτάζ στο γερμανικό σιδηροδρομικό δίκτυο, έτσι πρέπει να δούμε την αποτυχημένη απόπειρα καταστροφής της ρωσικής γέφυρας στα στενά του Κερτς της Κριμαίας. Είναι εμφανές πια ότι ο πόλεμος εξαπλώνεται προς πάσα κατεύθυνση κι αυτή η διαπίστωση πρέπει να μας φέρει ακόμα πιο κοντά προ των ευθυνών μας.

Παράλληλα με την κλιμάκωση αυτού του πολέμου, ένας άλλος «πόλεμος» συνεχίζει να μαίνεται στην καθημερινή ζωή, με την ίδια αμείωτη ένταση από τον Μάρτη του 2020. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που εγκαθιδρύθηκε με το υγειονομικό πραξικόπημα της covid-19 επενδύεται διαρκώς με νέες στρώσεις. Η «σπείρα των κρίσεων», όπως χαρακτηρίσαμε πριν από λίγους μήνες το δόγμα κυβερνητικής διακυβέρνησης που έχει επιβληθεί, βάζει προς το παρόν στο περιθώριο την «πανδημία», φέρνει όμως στο προσκήνιο νέα πεδία μαχών όπου θα κριθεί η «κοινωνική ευθύνη». Η ενεργειακή κρίση και η ακρίβεια είναι τα νέα περιβάλλοντα όπου η κρατική πολιτική σχεδιάζει το οργανωμένο ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης. Μπορεί η κυρίαρχη αφήγηση να μετατοπίζεται ως προς τις αιχμές της, η φύση των κρατικών διαταγών όμως παραμένει κοινή: η εργατική τάξη καλείται να προβεί σε νέες θυσίες για το καλό της οικονομίας, ενώ παράλληλα ένα ευρύ φάσμα συμπεριφορών και πρακτικών της καθημερινής ζωής μπαίνει υπό δι-απραγμάτευση. Στο νέο αυτό περιβάλλον, η άρνηση συστράτευσης με το δόγμα της έκτακτης ανάγκης, η οποία τα προηγούμενα χρόνια χρειαζόταν να πάρει τη μορφή της απειθαρχίας στις κρατικές εντολές, σήμερα μάς καλεί σε μια πολύπλευρη και περισσότερο οργανωμένη αντιπαράθεση με την συγκυρία. Η πείρα της προηγούμενης διετίας μπορεί να φανεί εξαιρετικά χρήσιμη εδώ.

Τέλος, η αναβάθμιση των εντάσεων στα ελληνοτουρκικά καταδεικνύει αυτό που μας είναι γενικά γνωστό. Ότι σ' αυτή τη χώρα τα εθνικά ζητήματα είναι το πιο βρώμικο κομμάτι της κρατικής πολιτικής. Η διακομματική συναίνεση που επικρατεί και η εθνική ενότητα που σφυρηλατείται μέσα από τα διαδοχικά επεισόδια των εντάσεων δηλητηριάζει τις προοπτικές ανάδειξης της ταξικής φύσης των ζητημάτων. Οι τακτικές επιλογές του ελληνικού κράτους στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής σε συνδυασμό με την ανάδειξη της Τουρκίας σε κρίσιμο ρυθμιστή της διεθνούς συγκυρίας, έχουν αναδείξει τα ελληνοτουρκικά σύνορα σε κομβικό σημείο αντιπαράθεσης του περιφερειακού χάρτη του παγκόσμιου πολέμου.

Έτσι διαγράφεται γενικά η κατάσταση σήμερα. Κι εμείς ζούμε τη ζωή μας συχνά με έναν τρόπο που μας διαφεύγει. Η καθημερινότητά μας περιορίζεται στο σπίτι, το σχολείο, τη δουλειά, το σουπερ μάρκετ, τη γειτονιά και τις παρέες μας. Και ο παγκόσμιος πόλεμος ξεσπάει εδώ κι εκεί: στο βυθό της Βαλτικής και της Μαύρης Θάλασσας, στο βόρειο Ιράκ και στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Πολλές φορές μας είναι δύσκολο να αντιληφθούμε τα αόρατα νήματα που συνδέουν την καθημερινή

μας ζωή με τις διεθνείς εξελίξεις. Όμως αυτά τα νήματα υπάρχουν και, σε τελική ανάλυση, ευτυχώς που υπάρχουν. Γιατί δίνουν το νόημα που αντιστοιχεί στην πολιτική μας δράση. Όσο κι αν οι εξελίξεις «μας ξεπερνούν», όσο κι αν βλέπουμε τους εαυτούς μας αδύναμους μπροστά σε αυτές, ταυτόχρονα ούτε στιγμή δεν έχουμε πάψει να είμαστε το υλικό με το οποίο φτιάχνεται ο κόσμος μας. Η πολιτική αντίληψη ότι είμαστε οι δρώντες παράγοντες της ιστορίας είναι η μόνη ικανή για να μας δώσει την αυτοπεποίθηση ότι η πολιτική μας δράση έχει νόημα. Σε έναν κόσμο που τα νοήματα εξαεμίζονται, το κεντρικό νόημα της ιστορίας, ο μοναδικός πόλεμος που αξίζει το όνομά του είναι η πάλη της παγκόσμιας τάξης των καταπιεσμένων ενάντια στους δυνάστες της.

Μέσα στο ζοφερό κλίμα της εποχής, η άρνηση και εναντίωση στα κρατικά σχέδια εμφανίζεται ξανά ως ζητούμενο. Η ανάγκη υπέρβασης της νέας κανονικότητας που επιχειρείται να επιβληθεί αναδεικνύεται σε κεντρικό ζήτημα της ταξικής πολιτικής. Εκεί πρέπει να συγκλίνουν οι υποκειμενικές προϋποθέσεις και οι οργανωτικές μας επιλογές. Ειδάλλως θα συνεχίσουμε να παραμένουμε θεατές σε ένα έργο που πρωταγωνιστούν κάποιοι άλλοι.

editorial

